

VAN DE REDACTIE

De Nieuwsbrief van Arti-Shock gaat veranderen! Met de installatie van de website van de vereniging en galerie en onze bereikbaarheid per email, is Arti-Shock definitief het digitale tijdperk binnengetreden. Internet is supersnel en efficiënt en is daarom ook een prima medium waarmee bestuur en leden elkaar op de hoogte kunnen houden van nieuws, plannen, mededelingen en meningen.

De Nieuwsbrief van Arti-Shock zal daarom in de komende maanden worden 'uitgebouwd' tot een gevarieerder, veelzijdiger, en hopelijk ook frequenter verschijnende nieuwsbrief waarin alle facetten van de vereniging, galerie en het reilen en zeilen van de kunstenaarsleden voor het voetlicht treden. Natuurlijk kan het bestuur dit niet alleen.

De redactie van de nieuwsbrief is daarom verdrievoudigd. Jawel, verdrievoudigd, want we verwachten van de leden nu ook volop kopij, informatie en al het andere waarvan jullie vinden/denken dat relevant is om te delen met anderen.

Het kan eenvoudig worden aangeleverd per email: info@galerie-arti-shock.nl.

Natuurlijk beseft het bestuur dat nog niet iedereen over email beschikt; daarom kan de aanlevering van kopij ook gewoon per post. Uiteindelijk streeft het bestuur er naar dat de nieuwsbrief zoveel mogelijk per email naar de leden gaat, maar iedereen die hier niet over beschikt, ontvangt de nieuwsbrief gewoon per post.

De nieuwsbrief die u nu heeft ontvangen, geeft een idee wat het bestuur en de redactie voor ogen staat bij de nieuwsbrief 'nieuwe stijl'. Maar dit is geen keurslijf, het gaat om jullie eigen inbreng, ongeacht vorm of inhoud.

Bestuur en redactie rekenen op jullie!

JURYRAPPORT ARTI-SHOCKPRIJS 2006

Het juryrapport van de Arti-Shockprijs 2006 heeft de nodige tongen losgemaakt. Het bestuur onthoudt zich van commentaar. De jury is immers een zelfstandig opererend orgaan en heeft zich van zijn taak gekweten: de aanwijzing van de winnaar van de Arti-Shockprijs 2006. De diverse reacties wil het bestuur jullie echter niet onthouden.

Geacht bestuur,

Toen ik het jury-rapport over de nominaties en de Arti-Shockprijs 2006 nog eens zwart op wit in de JUS-nieuwsbrief van oktober 2006 doorlas, kon ik nog steeds mijn ogen niet geloven.

'Een woord van waarschuwing aan de leden vindt de jury (nog) niet gepast'.

Het staat er werkelijk.

Vooraf het woordje 'nog' tussen aanhalingstekens houdt zonneklaar in, dat er in de toekomst wellicht wél een moment kan aanbreken, dat de jury een woord van waarschuwing gepast zal gaan vinden. En dan denk ik: Wie is die jury dan wel? Met welke verantwoordelijkheden, anders dan een aantal A/S-leden jaarlijks eens in het zonnetje te zetten, weet de jury zich bekleed? Zijn de juryleden, gezien hun eigen prestaties op het gebied van de beeldende kunsten, dan zo verheven boven de reguliere leden van de vereniging dat ze zich een dergelijk oordeel kunnen permitteren? Is er met het oordeel van de ballotagecommissie bij de toelating tot de vereniging al niet voldoende geoordeeld over de kwaliteit van het werk van de leden?

En dan vervolgt het juryrapport:

'Wel roept de jury de kunstenaars op tot alertheid, tot durf, en tot het zoeken naar nieuwe grenzen.'

Het lijkt het partijbureau van Mao Tze Tung wel. Mogen kunstenaars nog zelf bepalen wat ze durven?

En hoe ze op hun eigen manier naar nieuwe grenzen zoeken? Als ze dat al zouden willen?

Maar het mooiste komt nog:

Het juryrapport vervolgt met: 'De jury was het gelukkig wel eens over de toekenning van de Arti/Shockprijs 2006 aan Wim Bettenhausen'. Nou vind ik persoonlijk Wim Bettenhausen een geweldig kunstenaar. Al decennia lang ben ik een groot bewonderaar van hem. Ik was dus verheugd dat hij de prijs kreeg. Maar om nou te zeggen: Het werk van Wim Bettenhausen munt uit in durf, en in het op zoek gaan naar nieuwe grenzen? Nee. Eigenlijk niet. En als de juryleden dan zo nodig vinden dat leden meer moeten durven, meer op zoek moeten naar nieuwe grenzen, en als ze daarin dan zelf, krachtens hun weigering om leden te nomineren wegens gebrek aan durf, het goede voorbeeld wensen te geven.... Als dat allemaal zo zou zijn... Waarom reiken ze dan uitgerekend aan Wim Bettenhausen de Arti/Shockprijs 2006 uit? De motivatie van de jury om de nominaties dit jaar niet uit te delen lijkt daarom in lijnrechte tegenspraak met de keuze van de winnaar van de Arti/Shockprijs.

Mijn vragen zijn: Hoe worden de leden van Arti/Shock geïnformeerd over het standpunt van het bestuur in deze? En voor het geval het bestuur een ander standpunt inneemt dan de jury: hoe denkt het bestuur de jury tot de orde te roepen? Op welke wijze kunnen de leden kennis nemen van een eventuele terechtwijzing? Is het bestuur bereid deze brief op te nemen in de eerstvolgende Jus-nieuwsbrief?

Ik ben benieuwd naar uw antwoord.

Met vriendelijke groet,

Erik de Boer.

Kanttekening bij het juryrapport

Arti-shock-prijs 2006

Impliciet zegt het juryrapport dat er werken aan te wijzen zijn met voldoende kwaliteit. Er is kwaliteit maar het steekt niet uit boven de anderen. Hier begin ik de weg al kwijt te raken.

Ik vind het ongepast dat de overweging van de jury om de leden een waarschuwing te geven vermeld wordt in het juryrapport, zodat er impliciet toch een waarschuwing gegeven wordt.

Dat een jury oproept tot alertheid, durf en tot het zoeken naar nieuwe grenzen is fijn, maar wederom impliceert zij daar mee dat deze kwaliteiten bij de leden in te geringe mate aanwezig zijn. Uiteraard mag een jury dat vinden en daar melding van maken.

Aan de toekenning van de Arti-Shock-prijs aan Wim Bettenhausen is op zich niets mis mee. Als vakman verstaat hij zijn vak als geen ander en dat is best een prijs waard. De beoordeling in het juryrapport is to-the-point. En als de jury er een oevreprijs van wil maken mag dat ook (volgens de statuten).

Maar alertheid, durf en het zoeken naar nieuwe grenzen zijn kwaliteiten die in het werk van Bettenhausen niet direct in het oog lopen.

Als dit de wezenlijke criteria van de jury waren geweest dan is de uitkomst een zwaktebod, een hinken op kreuple benen.

Dat er geprikt, gekieteld, gestimuleerd en desnoods geschopt moet worden. Uitstekend! Maar doe dat wel op goede gronden en met de goede woorden. Laat dan zien wat wél de bijhorende norm is of onthoud je dan geheel van een toekenning!

Geer Huybers

(deed mee buiten mededinging)

PROFESSIONEEL KUNSTENAAR, EN...?

Het is het ideaal van menig kunstenaar: kunnen leven van je werk. Het is echter lang niet voor iedereen weggelegd. Veel kunstenaar hebben een 'bijbaan' dat een soort basisinkomen moet verschaffen. Het is niet per se een noodzakelijk kwaad. Het biedt een bredere blik op de wereld en amusante verhalen bovendien.

Jacqueline Stubenitsky, professioneel kunstenaar en parttime suppoost in het Haags Gemeentemuseum:

Staande schemerlamp, noemen ze het ook wel, suppoost zijn in een museum. Nu, ik kan mededelen dat er weinig te staan is, of te zitten valt sinds jaren geleden oude mannen ingezet werden als suppoost en dan vervolgens in slaap vielen op hun stoel in een hoekje, de bezoekers in hun cultureel genot stoorden door de schilderijen van de muur te vibreren met hun gesnurk. Lopen, lopen en heel af en toe staan en in mijn geval natuurlijk schilderijen kijken! Vriendelijk voor de bezoekers zijn en het voor jezelf leuk maken door gesprekken aan te gaan. Elke tentoonstelling trekt weer andere mensen aan. Het was opvallend dat de Klimt/Toorop expositie erg veel grijs gelokte dames met lange fladderende sjaals en dubbele lagen rokken op bezoek kreeg.

Daarentegen waren er bij Co Westerik veel heren in corduroy en dames met korte kapsels en strenge, moderne brilmonturen. Bij de Theo van Rijsselberghe expositie

(impressionistische pointilist, eind negentiende eeuw) kwamen er vijf opgewonden dames op mij af:

"Mevrouw, mogen wij u iets vragen?"

Kijk, we vinden die schilderijen wel mooi hoor, maar wordt er hier nooit schoongemaakt?! Die lijsten zijn zo stoffig!! Het is gewoon vies".

Ik denk niet dat die dames vaak in een museum komen.

KENNISMAKING

Kennen de leden hun medeleden? Kennen de leden zichzelf. Op de eerste vraag durft de redactie wel een antwoord te geven: neen, niet altijd. De tweede vraag laat de redactie aan zich voorbij gaan en laat het antwoord over aan de leden. Voortaan zullen jullie in de nieuwsbrief kort kennis kunnen maken met de nieuw aangenomen leden en, wanneer daar aanleiding voor is, met de 'oudere' leden.

Geer Huybers stelt 10 vragen aan zichzelf.

1 *Wat vind je de belangrijkste vraag betreffende jouw kunstenaarschap?*

Jij zoekt blijkbaar direct de kern van de zaak! Waar gaat het om, waar gaat het over?

2 *Goed dan. Waar gaat het om en over?*

Alsof dat zo gemakkelijk is om daar even een antwoord op te geven. Móet het echt ergens over gaan?

Kijk, ik vraag me zo veel af! En of dat mij verder helpt? Of dat de wereld verder helpt?

Ik heb me voorgenomen om in 2008 weer een stukje te gaan varen. Naar de Azoren deze keer. De tocht zelf zal ook een kunstwerk worden, de zeilen zullen onderweg beschilderd worden, er zal muziek gemaakt worden, geluidsopnamen, foto's, dia's, de hele rataplán.

En waarom dan, ja? Niemand is er bij! Niemand die het ziet! Jawel, je kunt tegenwoordig gemakkelijk een continue internetlink onderhouden met je thuisbasis, waarbij alle vrienden en bekenden fijn op de hoogte blijven van je omzwervingen en je zelf natuurlijk ook niet meer zo eenzaam bent. Maar dat gaan we dus niet doen. Ik zal alleen zijn!

3 *En wanneer je weer thuis bent ga je er iets van maken?*

Nou ja, ik weet dat er eigenlijk geen domme vragen bestaan. Maar goed.

Kijk, die beschilderde zeilen kun je aan een muur hangen, of

je kunt er gewoon leuk mee doorzeilen wat waarschijnlijk meer impact heeft. Maar dat weet ik dan niet.

Ik kan, weer thuis, schilderijen produceren, zoals ik dat al jaren doe en die daarna, samen met die zeiltjes, geluid en dia's in stoffige galleries of musea tentoonstellen, zodat de mensen dan kunnen zeggen: dat is me wat, die Geer toch, die heeft me daar even wat heen en weer gevaren! Hij liever dan ik, maar toch wel goed hoor!

4 *Als ik het goed begrijp, zoek je dan niet eigenlijk naar iets wat verder gaat dan "gewone" kunst, wat verder gaat dan een gewone expositie?*

Als het goed is zou geen enkel kunstwerk "gewoon" mogen zijn. Gewone kunst zou geen naam mogen hebben. Jazeker, ik doe al jaren mee met het expositiecircuit. Je maakt wat dingen naar beste kunnen, zoekt iemand die graag stroop smeert en hangt je werken op. Dan schrijven jij en de stroopsmeerder alle bekenden een kaartje, je zorgt voor veel stroop en hoopt dat iedereen jouw Werken héééél mooi vindt. Meestal gaat het dan zo: bijna iedereen is heel lovend, nuttigt veel stroop, schrijft zelfs nog wat lieve dingen, praat een tijdje met elkaar, allemaal heel geanimeerd en gaat dan weer iets anders doen. En wanneer je geluk hebt, verkoop je wat.

De stroopsmeerder smeert nu stroop om jouw mond. Het was te koud, of te warm, of te nat, afhankelijk van het jaargetijde. De economie moet weer aantrekken of de concurrentie had ook net een opening. Hij zal nooit zeggen: je maakt "gewone" kunst.

Natuurlijk niet, want dan zou hij toegeven dat hij niet gezien heeft dat je maar gewone kunst maakt. Dit is allemaal maar onzin natuurlijk. Want je zou kunnen weten dat Kunst helemaal niets met geld van doen heeft. Het is slechts doek en verf, papier en pigment, hout en steen.

Jan Pieter Glerum vertelde me ooit dat verhaal over de Bergense School. Hoe de waardering ervan opgevijzeld werd door een paar heren die goedkoop een grote collectie in hun bezit hadden gekregen. Één werk bij Sotheby in Londen aanboden en tijdens de veiling zelf tegen elkaar opboden tot 20 000 gulden. De volgende dag stonden er wereldwijd stukken in de kranten: "Bergense School opgewaardeerd!". Daarna organiseerden ze met veel tamtam een expositie. De man heeft nog steeds een kasteel in Frankrijk!

5 *Wil je dan eigenlijk zeggen dat je jouw kunst maar gewoontjes vind en dat je op zoek bent naar overstijging?*

Hallo, je hebt maar 10 vragen. En dit is dezelfde vraag als 4. Maar goed, wanneer je een nog duidelijker antwoord wilt... Nee, ik vind mijn kunst niet alledaags. Maar aan dat antwoord heeft niemand iets. Mijn boek over 35 jaar schilderen heet "Grenzen". En over grenzen gaat het eigenlijk. Op het moment dat je ergens aangekomen bent is het fijn om er even te vertoeven. Om even rust te hebben, te genieten van het verworven uitzicht c.q. inzicht. Maar bij mij is het dan al snel weer over. Ongedurigheid komt op. Al gauw ga ik dan weer iets anders doen. Maar ook die ongedurigheid kan een constante zijn, heb ik me gerealiseerd. Zo dat ik mezelf de laatste jaren gepusht heb om meer en meer diepgang in mijn water, lucht en zeeschilderijen te brengen.

Ben er toch al 7 jaar mee bezig, even lang als ik mijn boot heb. Verdieping kost tijd, aandacht en doorzettingsvermogen. En of ik mezelf hierin overstijg? Ik blijf pogen.

6 *Wat bedoel je met diepgang? Dat klinkt wel leuk voor een waterschilder maar oppervlak kig gezien zeg je nog niet zoveel.*

Je kunt heel hard nadenken over een te maken schilderij en dan precies weten hoe het er uit komt te zien. Dat kan een manier zijn. Mijn wijze is anders. Ik begin een schilderij en al doende sijpelt mijn "state of mind" door in het schilderij. Dat kan de geestesgesteldheid van de dag zijn door bijvoorbeeld een persoonlijke emotie of een gepasseerd voorval.

Het kan ook de neerslag van een langere tijd zijn, een oude herinnering of de behoefte om helderheid, stilte of een krijgende chaos weer te geven.

7 *Zijn grenzen er om overschreden te worden?*

Sommige grenzen duidelijk wel. Ik wil mezelf niet beperken door gebrek aan lef, door angst of door te weinig puf. Sommige grenzen kun je beter niet over gaan, maar die zijn lastig te bepalen. Wanneer je het niet na kunt vertellen weten anderen dat je te ver bent gegaan. Wat te denken van verschuivende grenzen? Het najagen van de horizon, wat een langeafstandszeiler wellicht doet.

Maar hier is de link: achter de horizon van je eigen denken... De laatste zin is van Joke Schelhaas, domineesvrouw. Mooier kan je het je niet afvragen!

8 *Ik word er bijna stil van. Dus als ik het goed begrijp wil je achter de horizon van je eigen denken komen?*

Nee, natuurlijk niet. Ik moet wel geduld met je hebben hoor! Achter de horizon is Terra Incognita, het onbekende domein. En wat je ook te weten komt, er zal altijd een onbekend domein blijven bestaan.

Je kunt een vermoeden hebben van wat er zou kunnen zijn en je kunt je zelfs laten leiden door iets wat achter het denken

ligt, maar altijd blijft er de menselijke nieuwsgierigheid naar het nieuwe, naar het onbekende.

Dat is wat mij doet reizen. (Zee) reizen hebben een symboliek, een analogie met de innerlijke reis die ieder mens gaat.

En hoever die innerlijke reis gaat hangt inderdaad af van de moed, het uithoudingsvermogen en de inzet van de reiziger.

9 *Toch begrijp ik het niet zo goed. Heb je die reizen in de wereld dan nodig om innerlijk te kunnen reizen?*

Nou, dat valt me dan weer mee van je, deze vraag. Ik ben geneigd om direct te roepen: Nee, natuurlijk niet! Maar wanneer ik maar even doordenk, denk ik dat er maar één wereld is, dat er eigenlijk geen verschil is tussen binnen en buiten. Dat ik mijn eigen wereld schep door mijn denken en wanneer ik me dit ten volle realiseer dan maakt het allemaal niet zoveel meer uit. Dan kan ik net zo goed een eindje gaan varen, de dingen doen die ik leuk vind en iets van mijn

leven maken dat meerwaarde heeft.

Een Kunstwerk is hout, doek, verf, steen met toegevoegde waarde. De waarde die de kunstenaar er voor hem zelf aan geeft. Een imaginaire waarde. Of de waarde die een al dan niet toevallige beschouwer er aan geeft. Een Kunstwerk hoeft niet van hout, steen, doek en verf te zijn. Een Kunstwerk kan louter imaginair zijn. De reis zelf kan een kunstwerk zijn wanneer ik dat zo wil zien. Een reis met toegevoegde waarde. Nog een stap verder en het leven kan een Kunstwerk zijn.

10 *Heb jij nog een vraag?*

Ik zit nog barstensvol met vragen. De innerlijke dialoog, die aap in mijn hoofd, is onvermoeibaar, is nauwelijks stil te krijgen. Maar tegenwoordig geef ik hem maar wat meer ruimte in plaats van hem te beknotten. Want dan gaat hij alleen maar harder schreeuwen!

Geer Huybers exposeert van 27 januari tot 14 februari in Galerie Artishock

KUNSTKAARTENPROJECT

De Stichting Sterk Werk wil dit jaar het al eerder aangekondigde kunstkaartenproject van start laten gaan. Waar gaat het om. Elke kunstenaar die van een of meer kunstwerken een kaart wil laten maken, kan een aanvraag indienen bij de Stichting Sterk Werk. Dit is heel eenvoudig. Stuur een goede, professioneel gemaakte foto of digitale opname (minimaal 600 dpi) van het betreffende werk naar de galerie. Vermeldt daarbij de volgende gegevens: naam kunstenaar, naam kunstwerk, techniek en afmetingen. De inzendingen worden verzameld tot er 8 of 10 bijeen zijn. Deze worden dan gedrukt in een oplage van 300 stuks: 250 stuks voor de kunstenaar; 50 stuks blijve achter in de galerie en worden meegegeven aan belangstellenden. De deelname aan het project is kosteloos.

OPROEP VAN DE REDACTIE

Om het voornemen van het bestuur, de nieuwsbrief zoveel mogelijk digitaal te gaan verzenden, te verwezenlijken, dient het te beschikken over jullie emailadressen. Daarom, iedereen die deze nieuwsbrief per post ontvangt maar wel over een email-adres beschikt, geef dit adres door aan onze onvolprezen galeriebeheerster, Inge Delfos (info@galerie-arti-shock.nl). Wie de nieuwsbrief onverhoopt toch via de brievenbus wil blijven ontvangen, geef dit dan ook even door.

NIEUWS VAN DE LEDEN

Tilleke Schwarz

Al een hele tijd had ik plannen om een boek uit te brengen van mijn borduurwerk.

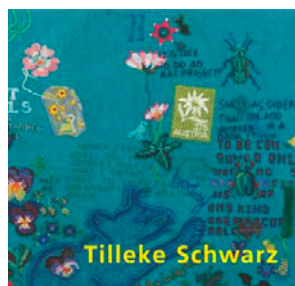
De reden om dit nu te doen is een overzichtstentoonstelling van mijn werk in Engeland in het najaar van 2007. De expositie vindt plaats als onderdeel van de bekende 'Knitting and Sticking Show 2007' in Londen, Birmingham, Dublin en Harrogate (zie www.twistedthread.com). Daar worden in totaal zo'n 100.000 bezoekers verwacht.

Eind maart 2007 verschijnt daarom een fotoboek, dat ruim 20 jaar borduurwerk bevat. De titel is 'Mark making' en bevat 72 pagina's met een soepele band. De introductie over mijn werk is geschreven door Dr Jessica Hemmings die al vaak over mij heeft geschreven in de internationale textielpers. De tekst is tweetalig: Nederlands en engels. De uitgever is Ter Burg in Alkmaar die o.m. ook het tijdschrift 'Textiel Plus' uitgeeft.

De prijs van het boek bedraagt € 15,-. Met diegenen die het boek willen bestellen, kan ik afspreken dat zij het voor die prijs kunnen afhalen in de galerie. Voor € 20,- stuur ik het echter keurig verpakt naar jullie huisadres.

Bestellingen kunnen het beste per email naar info@tillekeschwarz.com.

Voor meer informatie over mijn werk verwijst ik naar www.tillekeschwarz.com

COLOFON

Kunstenaarsvereniging Arti-Shock
Schoolstraat 26
2282 RD Rijswijk
070-3908095
info@galerie-arti-shock.nl
www.galerie-arti-shock.nl

openingstijden Galerie Arti-Shock:
dinsdag t/m vrijdag 13-17 uur,
zaterdag 11-16 uur,
zondag 14.-17 uur

redactie:
Ronald Wouters, Arjan Kwakernaak, Willem van de Ende.